

Karien

“Ik móest mezelf
bij elkaar rapen en
doorgaan”

KARIENS KINDEREN WERDEN UIT HUIS GEPLAATST

“WE HADDEN HET ZÓ ANDERS MOETEN DOEN”

Na 26 jaar eindigt het huwelijk van Karien Kruyswijk (53) in een vechtscheiding. Het loopt zo uit de hand dat vijf van haar negen kinderen in een pleeggezin terechtkomen. “Ik voelde me verdoofd.”

Tekst DEBORAH LIGTENBERG Fotografie PETRONELLANITTA

“Ik dacht dat ik gelukkig was. We hadden een groot huis, voldoende inkomen en negen gezonde kinderen. Mijn wens een groot gezin te stichten was vervuld en ik vond het fijn om thuis voor de kinderen te zorgen. Achteraf zie ik pas hoe hard we met ons gezin op onheil af stevenden. Ik was mezelf niet, liet geen emoties toe en probeerde altijd, altijd maar de lieve vrede te bewaren. Zo ben ik opgevoed. Thuis bij mijn ouders en in de kerk leerde ik dat je conflicten maar beter kon vermijden. Dat lijkt harmonieus, maar dat is het niet.

“Emoties liet ik nooit toe,
ik probeerde altijd maar
de lieve vrede te bewaren”

Mijn ex-man Marco legde onze kinderen soms straffen op waar ik het niet mee eens was. Omdat ik vond dat ik altijd achter mijn man moest staan, ging ik er niet tegenin. Bijvoorbeeld toen onze

oudste problemen had op school en Marco het tijd vond om hem het nest uit te kieperen. Onze zoon was net achttien, maar dit ging me te ver. Ik voelde dat hij ons nog te veel nodig had om op eigen benen te kunnen staan. Toch hield ik mijn mond. Ik trok me steeds verder terug, waardoor ik het contact met Marco stukje bij beetje verloor.”

AFHANKELIJK

“De barstjes in ons huwelijk werden diepe scheuren toen Marco vanwege oogproblemen niet meer kon werken. Als zzp'er zonder arbeidsongeschiktheidsverzekering had hij geen inkomen meer. Om dat op te vangen, ging ik fulltime aan de slag in een wasserij. Daarnaast bleef ik koken, de boodschappen doen en de rest van het huishouden. In onze klassieke rolverdeling vond ik dat mijn verantwoordelijkheid.

Na coaching en therapie weet ik nu dat ik een afhankelijke persoonlijkheid had. Ik deed wat van me werd gevraagd en het kwam geen moment in me op om dat anders te gaan doen. Nu ik te moe >

“HET LUKTE ME NIET OM ZE EEN VEILIGE PLEK TE BIEDEN”

was om al mijn taken te doen, verslonsde de boel thuis. Ik nam het Marco niet eens kwalijk, ik had tenslotte toegezegd dit allemaal te blijven doen. Maar nu ik door mijn werk in de 'normale' maatschappij terecht kwam, groeide mijn besef dat er iets ontbrak aan de manier waarop Marco en ik ons leven en ons gezin hadden ingericht. Onze basis was niet goed. Ik wilde dingen voor mezelf op een rijtje zetten, maar dat betekende helaas dat ik veel minder aandacht had voor de kinderen. Omdat Marco ook weinig aandacht aan ze schonk, raakten ze emotioneel verwaarloosd. Het doet me verdriet om dit te moeten zeggen. We hadden het zo anders moeten doen, beter voor hen moeten zorgen. Maar de glijdende schaal was ingezet en het lukte me niet om het te stoppen.”

“Marco deed zijn best een goede vader te zijn, *maar er was geen verbinding*”

GEEN GRIP MEER

“Het kantelpunt kwam toen onze zoon Casper en Marco ruzie kregen omdat Casper in de vrije weken na zijn eindexamen niet in de tuin wilde helpen. Als vanouds probeerde ik de boel te sussen, maar dat lukte niet. Toen we er met z'n drieën een gesprek over hadden, vertelde Casper dat het hem niet ging om die stomme tuin, maar dat hij zijn vader miste. Dat raakte me diep. Het was precies wat ik voelde: Marco deed zijn best een goede vader te zijn, maar van echte verbinding met de kinderen of met mij was geen sprake. Marco werd woedend. Hij schreeuwde dat het onzin was, dat ze wél een goede relatie hadden. Voor het eerst trok ik niet één lijn met Marco, maar steunde ik mijn zoon. Ik denk dat dit Marco diep heeft gekrenkt. Vanaf dat moment vatte hij alles wat ik zei op als een beschuldiging. Zelfs als ik me stilhield kreeg ik kleinerende opmerkingen naar mijn hoofd geslingerd. Ik denk dat hij paniek voelde,

omdat hij grip verloor, zijn grip op mij. Ik stond niet zomaar meer toe dat hij de kinderen zonder reden straffe. Ik begreep dat ze een emotionele band misten, die miste ik ook. Ik had te lang in mijn hoofd geleefd. Nu ik langzaam weer begon te voelen, wilde ik dat niet meer afsluiten.”

TIME-OUT

“Ik stelde voor om er professionele hulp bij te halen, maar Marco wilde dat niet. Tot de basisschool van de jongsten aan de bel trok, omdat de kinderen hun huiswerk niet maakten. Nadat ik daar had verteld wat er thuis speelde, besloten zij Veilig Thuis in te schakelen. We kregen een gezinsbegeleider en gingen in relatietherapie. Dat hielp niet. Op advies van de hulpverleners namen we een time-out. We waren om de beurt een paar dagen thuis, de ander logeerde dan ergens anders. Voor mij was het goed om in alle rust alleen met de kinderen te zijn, maar voor mijn relatie met Marco was het niet bevorderlijk. Omdat ik in zijn ogen niet goed voor de kinderen zorgde, weigerde hij op een gegeven moment te wisselen. De enige manier om bij mijn kinderen te zijn, was door weer met hem onder één dak te gaan wonen. Al snel escaleerde de boel. In vrijwel elke ruzie riep ik dat ik hem te streng vond en verweet hij mij gebrek aan structuur. Tijdens een woedeaanval werkte Marco me zo hard tegen de grond dat mijn arm bont en blauw was. Ik besloot aangifte te doen, waardoor we in beeld kwamen bij de Raad voor de Kinderbescherming. Er kwam een onderzoek, met als uitkomst dat Marco en ik onze scheiding – zover was het inmiddels – goed moesten gaan regelen. Geen gevecht meer, maar duidelijke afspraken. En we moesten allebei zorgen voor eigen woonruimte, waar de vijf thuiswonende kinderen ook konden verblijven. Tot die tijd werden de kinderen uit huis geplaatst. Dat laatste kwam keihard aan. Mijn kinderen werden verdeeld over verschillende pleeggezinnen, dat was alles wat ik niet wilde. Ik hoorde de kinderen een veilige plek te bieden, met rust en stabiliteit. Dat dit niet lukte, maakte me wanhopig en ongelooflijk verdrietig. De kinderen schrokken, maar reageerden vrij gelaten.

Het enige wat ik kon zeggen, was dat ik ze heel dapper vond, verschrikkelijk veel van ze hield en dat hun vader en ik ervoor zouden zorgen dat het goed kwam.”

CONFRONTATIE

“Dat was het moment waarop ik Marco vergoed ben kwijtgeraakt. Ik denk dat hij vond dat als wij ons gezin niet samen konden runnen, hij zich dan maar helemaal moest terugtrekken. Oplossingen om de kinderen uit pleegzorg te krijgen, een plan om het samen te regelen in een stabiele situatie met twee verschillende huizen, hij werkte er allemaal niet aan mee. Hij bezocht de jongste twee kinderen nog een paar maanden bij hun pleeggezinnen en nam daarna helemaal geen contact meer met hen op. Ik bleef de kinderen bezoeken volgens mijn eigen bezoeksregeling. Ik was dolgelukkig als ik de jongens weer zag, maar ik vond het steeds weer een heftige confrontatie. De jongste was acht, veel te jong om niet bij zijn ouders te wonen. Intussen werd alles wat ik deed door pleegouders en hulpverleners onder een vergrootglas gelegd. De jongste huilde elke keer als ik hem had bezocht. De pleegouders zagen dat als iets negatiefs, terwijl ik denk dat hij huilde omdat hij het afscheid moeilijk vond en mij miste. Eén zoon werd in het pleeggezin strenger behandeld dan thuis, de ander mocht misschien iets te veel in mijn ogen. Gek genoeg sterkte

mij dit in het besef dat ik zelf best een goede ouder was. Ik raapte mezelf bij elkaar en werkte keihard aan een toekomst voor ons gebroken gezin. Van het tijdelijke tuinhuisje waarin ik woonde, verhuisde ik naar een appartement waar ik met de jongens kon wonen. Een voor een kwamen ze weer bij me terug. Twee jaar nadat mijn kinderen uit huis waren geplaatst, waren ze allemaal weer thuis. Dat was halverwege vorig jaar.”

“Ik doe nu dingen omdat ik het wil, *niet omdat het zo hoort*”

LIEFDE EN VEILIGHEID

“Het gaat relatief goed met mij en de kinderen. Vijf jongens wonen bij mij, de andere drie en mijn dochter zijn volwassen en wonen op zichzelf. Ik heb met allemaal contact. De meesten zien Marco niet meer. Ik weet niet wat er in hem omgaat, maar ik vind het voor hem en de kinderen heel verdrietig en hoop echt dat het contact zich herstelt. Ik verbaas me nog steeds over de persoon die ik ben geworden. Ik laat mijn gevoel spreken. Doe dingen omdat ik het wil, niet omdat het zo hoort. Ik vlucht niet meer in mezelf, maar ben aanwezig. Dat is hard nodig, want de kinderen zijn getraumatiseerd door alles wat er is gebeurd. Eén zoon gedraagt zich extreem aangepast, bang om iets fout te doen. Een ander ligt juist vaak dwars. Het heeft geen zin om mezelf te kwellen met schuldgevoel. Het is nu mijn taak om er voor hen te zijn en mijn kinderen te leren dat ze mogen zijn wie ze zijn, hun gevoel moeten volgen, boos mogen worden, verdrietig mogen zijn... als ze zich maar uiten. Alleen dan kun je echt gelukkig zijn.” □

Om privacyredenen zijn de namen van Kariens ex-man en hun kinderen veranderd.

Ps

Karien Kruyswijk schreef haar verhaal, de lessen die ze leerde en haar persoonlijke verandering op in het boek *Ik dacht dat ik gelukkig was* (€ 22,50 Uitgeverij Lente).